

Sygn. akt IV CSK 444/17

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Agencji Celnej "T." E.S.

Spółki Jawnej przeciwko M.C. i H. C.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 2 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w B.

z dnia 20 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa .../15,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2) zasądza od pozwanych na rzecz powódki kwotę 5400 zł
(pięć tysięcy czterysta) tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w B. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 15 czerwca 2015 r., którym zostało oddalone powództwo Agencji Celnej „T.” o zapłatę kwoty 346 755,90 zł z ustawowymi odsetkami, przez zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki 320 707,90 zł z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania, a w pozostałej części oddalił apelację powódki.

Pozwani oparli skargę kasacyjną na obu podstawach przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej połączyli z przyjęciem przez Sąd Apelacyjny szerokiego rozumienia granic powagi rzeczy osądzonej, które pozostaje w sprzeczności z dotychczasowym orzecznictwem Sądu Najwyższego oraz sądów apelacyjnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania wymaga wskazania na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego i przeprowadzenia wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywiście naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego

przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.; z dnia 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala na stwierdzenie, że spełnione zostały przesłanki, na które powołuje się skarżący. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. Brak w nim przekonującego wyводу prawnego o zaistnieniu takiego stanu rzeczy w stosunku do zaskarżonego orzeczenia. Nie zostały przedstawione argumenty dla poparcia tezy o tak rozumianej oczywistej zasadności skargi, a skarżący skupili się na przedstawieniu własnego przekonania o popełnieniu niedopuszczalnych nieprawidłowości. W wielu orzeczeniach Sąd Najwyższy analizował i rozważał problematykę mocy wiążącej prawomocnego wyroku i powagi rzeczy osądzonej, w tym związaną z częściowymi rozstrzygnięciami, w których ustalana była zasada odpowiedzialności pozwanego (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 1994 r., III CZP 29/94 oraz w wyrokach z dnia 22 lutego 2017 r., IV CSK 316/16; z dnia 18 maja 2016 r., V CSK 603/15; z dnia 19 października 2012 r., V CSK 485/11; z dnia 16 lipca 2009 r., I CSK 456/08; z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/16 oraz w postanowieniu z dnia 21 kwietnia 2017 r., I CZ 46/17, niepublikowane), ukształtowały one jej rozumienie i znaczenie. Nie zostało wykazane w uzasadnieniu wniosku, że Sąd Apelacyjny oczywiście błędnie określił związanie w niniejszej sprawie wcześniej wydanym orzeczeniem oraz podstawę roszczeń odszkodowawczych. Wynika stąd, że powołana przez skarżących podstawa wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w rzeczywistości nie zaistniała.

Nie doszło do nieważności postępowania przed Sądem drugiej instancji, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

kc